

סילביה פלאת' 1932-1963

לֵאט נָגְסוּ בְךָ חֲשׁוֹנוֹת הַחֲשֵׁמֶל וּבְכִי הִילָדָה
הָעֵט שָׁאֵזַל בָּהּ הַדִּיּוֹ, סְלִיל מְכוֹנֵת הַכְּתִיבָה שִׁיבֵשׁ
כּוֹזֵם הַכְּתִיבָה, וְהִכַּח לְשֹׁכֵת מוֹל לְבֵן הַדָּף.
עֲצָבוֹן שָׁקַע וְנִשְׁרַשׁ בְּבִיצָה שֶׁפִּעֵם הָיָה בָּהּ נִרְקִיס נֶאֱהָב.
וְחֶרֶף אֶחָד בּוֹ הַכֵּל פָּנָה נִגְדָּף וְלֹא הָיָה אוֹר
אוֹ אִישׁ שִׁירִים סְנַטְרָף אֲלֵיו, הַכֶּסֶף בְּבִנְק הַתְּאֲדָה
כְּעֶרְפֵּל שֶׁעָלָה מִן הַבִּיּוֹב בְּאוֹתוֹ פְּבְרוּאָר,
שֶׁלֶג עָטָה עַל חֲלוֹנוֹת בֵּיתְךָ. בְּתֶךָ הַבְּכוֹרָה,
פְּרִידָה, לֹא יִנְקָה עוֹד מִן הַשָּׂד.
אִיזָה דְּבַר נוֹרָא עֲשִׂית, סִילְבִיָּה.

מכתב למשוררת שהפסיקה לכתוב

כְּתַבְתְּ לוֹ שְׂאִינָךְ כּוֹתֶבֶת עוֹד שִׁירָה.
 הוּא אֵינּוּ יָכוֹל לְשִׁנוֹת דְּבָר
 מִלְבָּד לְצִטָּט עֲבוּרָךְ מִקְהֶלֶת
 לוֹמַר לָךְ לְהִתְבּוֹנֵן בְּחִלּוֹף הַזְּמַן
 וּלְהִכְנָע. לֹא לְכַמֶּה אֶל יָמִים שְׁחָלְפוּ.
 אַךְ אֶת מְבִיטָה תָּמִיד לְאַחֹר
 דְּבָרִים שְׁנוֹתָרוּ שָׁם בּוֹהָקִים
 עֲרִין כּוֹבְשִׁים אֶת עֵינֶיךָ.
 אֶת רוֹצֵה לְלַקֵּט אֶת הַחֶפֶץ הַהוּא
 וּלְהִבְיֵאוֹ אֶל הַקּוֹ,

שְׂרָשְׂרָאוֹת נוֹצְצוֹת שֶׁל רְגָעִים מְתִים
 צְמִידֵי זָהָב מְשֻׁבָּצִים חֲרוֹת בְּדוּיָה
 בְּטָרָם הַכְּרָתָם. כְּשֶׁהַבְּדִידוֹת הֵיטָה הָאֲזָקִים.
 כָּל כֶּךָ קַל לְבָרַח כְּשֶׁאֵינְךָ חֹפְשִׁיָה.
 לֹא לְכַתֵּב שִׁירָה.
 לֹא לְחַשֵּׁב. לֹא לְדַבֵּר.
 תָּמִיד רְצִית שְׁמֵשָׁהוּ יִכְנַס לְחֹדֶר,
 זֶה שְׁגָרָם לָךְ לְכַתֵּב. לְהִכְסֶּף.